

THEORIILE ACTUALE despre crearea Universului spun că, dacă acesta a fost într-adevăr creat și nu s-a ivit pur și simplu, ar trebui să aibă o vârstă cuprinsă între zece și douăzeci de miliarde de ani. De aici rezultă și că Pământul are aproximativ patru miliarde și jumătate de ani.

Aceste date sunt incorecte.

Învățații evrei din Evul Mediu au calculat data Creației ca fiind 3760 î.e.n. Teologii ortodocși greci spun că aceeași Creație s-a petrecut în 5508 î.e.n.

Nici aceste datări nu sunt exacte.

Arhiepiscopul James Usher (1580 – 1656) a publicat *Annales Veteris et Novi Testamenti* în 1654 și a sugerat că Raiul și Pământul au fost create în 4004 î.e.n. Unul dintre ajutoarele sale a dus calculele mai departe și a putut să anunțe triumfător că lumea a fost creată duminică, 21 octombrie 4004 î.e.n., exact la ora nouă dimineața, fiindcă lui Dumnezeu îi plăcea să-și termine treaba devreme, cât se simțea încă proaspăt și înmiresmat.

Și acest moment a fost datat greșit. Cu aproape un sfert de oră.

Chestia aia cu oasele fosilizate de dinozaur a fost o glumă de care paleontologii nu s-au prins încă.

Asta dovedește două lucruri.

În primul rând, faptul că Dumnezeu se manifestă pe căi extrem de misterioase, ca să nu spunem de-a dreptul întortocheate. Lui nu-i place să joace zaruri cu Universul; preferă în schimb un joc inefabil inventat de El însuși care, din perspectiva oricărui alt jucător [de exemplu, oricine], poate fi comparat cu o versiune de poker obscură și complexă, jucată într-o cameră scufundată în beznă, cu cărți fără valori, pe mize infinite, cu un dealer care nu anunță regulile jocului și care *zâmbește tot timpul*.

În al doilea rând, Pământul e Balanță.

Predicția astrologică pentru Balanță în rubrica „Stelele tale de azi” a ziarului *Advertiser* din Tadfield, în ziua în care începe povestea noastră, suna așa:

BALANȚĂ. 24 septembrie – 23 octombrie.

Te poți simți dărâmat și prins în aceeași rutină zilnică în familie și acasă, unde problemele par tot mai grave. Evită riscurile inutile. Un prieten este important pentru tine. Amână deciziile majore pentru un moment în care îți vor fi mai clare. Azi ești predispus la deranjamente stomacale, așa că evită salatele. Ajutorul poate veni de unde nu te aștepți.

Prevestirile au fost perfect corecte în toate privințele, mai puțin partea cu salatele.

NU ERA O NOAPTE ÎNTUNECATĂ ȘI FURTUNOASĂ.

Așa ar fi trebuit să fie, dar asta-i vremea! Pentru fiecare savant nebun care a avut parte de o furtună potrivită chiar în noaptea în care își termina Marea Operă și se odihnea, au existat zeci de savanți care au stat zadarnic sub stelele pașnice, în timp ce Igor bifa orele suplimentare.

Dar nu lăsați ceața (urmată de ploaie și de temperaturi ce scad până la șapte grade) să ofere cuiva sentimentul fals al siguranței. Doar fiindcă noaptea e blândă nu înseamnă că forțele întunecate nu sunt prin preajmă. Fiindcă sunt. Mereu. *Peste tot.*

Întotdeauna. Fiindcă asta-i toată ideea.

Două dintre ele pândeau în cimitirul părăsit. Erau două siluete întunecate, una gârbovită și solidă, alta prelungă și amenințătoare, ambele demne de o eventuală probă olimpică a pândirii. Dacă Bruce Springsteen ar fi înregistrat vreodată un single „Born to Lurk“, cele două ar fi trebuit să se afle pe coperta albumului. Pândiseră din ceață de aproape o oră, dar nu se grăbeau și ar fi putut să pândească tot restul nopții dacă ar fi fost necesar și să le rămână îndeajuns de multă amenințare ostilă pentru o explozie finală de pândă înainte de răsărit.

Într-un final, după alte douăzeci de minute, una dintre ele spuse:

— Ne ia de nerozi. Ar fi trebuit să fie aici cu *ore* în urmă.
Cel care vorbise se numea Hastur. Era Duce al Iadului.

MULTE FENOMENE – războaie, molime, controale inopinate ale fiscoi – au fost bănuite a fi dovezi că Satan își bagă coada în treburile Omului, dar atunci când se adună studenții de la demonologie, șoseaua de centură M25 a Londrei este creditată în general a fi printre cele mai evidente dovezi ale implicării satanice.

Punctul în care ei greșesc, bineînțeles, este că presupun că șoseaua aceea nenorocită este satanică doar din cauza carnajului incredibil și a muntelui de frustrări pe care le creează în fiecare zi.

De fapt, foarte puțini oameni de pe fața planetei știu că însuși conturul acestei șosele formează semnul magic *odegra* în graiul Confreriei Negre din Vechiul Mu și înseamnă

„Slavă Marii Bestii, Devoratoarea de Lumi“. Miile de șoferi care se înfurie zilnic urmându-i meandrele au același efect ca apa ce se scurge pe roata unei mori, creând o ceață nesfârșită, ușor malefică, fiindcă poluează atmosfera metafizică pe zeci de kilometri distanță în jurul ei.

Era una dintre cele mai importante izbânzi ale lui Crowley. Îi trebuiseră *ani* pentru asta și fusese nevoie de infiltrarea în trei computere, de două spargerii, de o mită mărunță și, într-o noapte umedă când nimic altceva nu funcționase, de două ore petrecute pe o pășune mlăștinoasă unde mutase câțiva țărushi cadastrali cu doar câțiva metri, acțiune care se dovedise însă incredibil de importantă din punct de vedere ocult. Când văzuse prima coloană lungă de cincizeci de kilometri, Crowley simțise căldura unei fapte rele făcute bine.

Asta îi adusese o avansare.

Crowley mergea acum cu o sută optzeci de kilometri pe oră și se afla undeva la est de Slough. Înfățișarea lui nu avea nimic demonic, cel puțin după standardele clasice. Nici coarne, nici aripi. E drept că asculta o casetă *Best of Queen*, dar n-ar trebui să-l judecăm pentru asta, pentru că orice casetă care rămâne într-o mașină mai mult de două săptămâni se transformă într-un album *Best of Queen*. Prin cap nu-i treceau gânduri demonice în mod special. De fapt, în momentul acela se întreba, fără prea multă curiozitate însă, cine erau Moey și Chandon¹.

Crowley avea părul negru, pomeți înalți și purta pantofi din piele de șarpe, sau cel puțin așa putem presupune, și putea face cu limba lucruri cu adevărat ciudate. De asemenea, atunci când nu se controla, avea tendința de a șuiera.

Și nici nu prea clipea.

¹ Aluzie la pronunția englezească a șampaniei Moët & Chandon. (Am ales să explic în notele de subsol doar o parte dintre aluziile și referințele textuale ale autorilor, și anume pe cele care contribuie substanțial la perceperea textului și dau adâncime lecturii.)

Mașina pe care o șofa era un Bentley negru din 1926, cumpărată de nouă chiar de către el. O îngrijise bine.

Motivul pentru care întârziase era că secolul XX îi plăcea foarte mult. Era cu mult mai bun decât al XVII-lea și *infinit* mai bun decât al XIV-lea. Crowley obișnuia să spună întotdeauna că o trăsătură drăguță a Timpului era aceea că-l îndepărta constant de secolul al XIV-lea, cea mai sângeroasă și mai plicticoasă perioadă de pe fața Pământului lui Dumnezeu, să-i fie cu iertare exprimarea. Secolul XX era doar plictisitor. Ba chiar, o lumină intermitentă albastră pe care o vedea în oglinda retrovizoare îi spunea lui Crowley de vreo cincizeci de secunde că era urmărit de doi oameni ce ar fi vrut să-i facă seara mai interesantă.

Își privi ceasul, care fusese proiectat pentru genul de scufundător bogat ce-și dorește să știe ce oră este în douăzeci și una de capitale ale lumii în vreme ce se află sub apă. [Fusese personalizat pentru Crowley. Era foarte scump să facă până și cea mai mărunță modificare, dar el își permitea. Ceasul lui indica ora în douăzeci de capitale ale lumii, dar și într-una aflată În Alt Loc, acolo unde exista un singur moment: Prea Târziu.]

Mașina goni pe banda de ieșire de pe autostradă, luă virajul pe două roți și se afundă pe un drum străjuit de copaci înfrunziți. Lumina albastră o urmă.

Crowley oftă, își luă o mână de pe volan și, întorcându-se pe jumătate, făcu un gest complicat peste umăr.

Lumina pâlpâitoare se stinse în depărtare, în timp ce mașina de poliție se opri, spre stupoarea ocupanților ei. Asta însemna însă nimic față de ceea ce urmau să simtă când aveau să ridice capota și să vadă în ce se transformase motorul.

ÎN CIMITIR, Hastur, demonul înalt, îi dădu un chiștoc lui Ligur, pândarul mai scund și mai priceput.

— Văd o lumină, spuse el. Uite-l că vine, nenorocitul!

- Ce conduce? întrebă Ligur.
- O mașină. O trăsură fără cai, explică Hastur. Cred că nu existau ultima dată când ai fost pe-aici. Nu pentru ceea ce s-ar numi „uzul publicului”.
- În fața lor mergea un om cu un steag roșu, zise Ligur.
- S-au mai perfecționat puțin de atunci.
- Cum e Crowley ăsta? întrebă Ligur.
- E aici de prea multă vreme, spuse Hastur, după care scuipă pe jos. Chiar de la Început. Dacă mă întrebi pe mine, s-a dat cu băștinașii. Șofează o mașină care are telefon înăuntru.

Ligur îi cântări vorbele. Ca majoritatea demonilor, avea o înțelegere destul de limitată a tehnologiei și tocmai se pregătea să spună ceva de genul „Pun pariu că are nevoie de ditamai ghemul de sârmă” când Bentley-ul se opri la poarta cimitirului.

- Poartă ochelari de soare, pufni Hastur, chiar și când n-are nevoie. Trăiască Satan! zise el apoi cu voce mai ridicată.
- Trăiască Satan! repetă Ligur.
- Bună, răspunse Crowley fluturând din mână. Îmi pare rău că am întârziat, dar știți și voi cum e pe A40 la Denham, după care am încercat s-o tai spre Chorleywood și apoi...
- Și *acum* suntem toți aici, îl întrerupse Hastur apăsător. Trebuie să recapitulăm Sarcinile Zilei.

— Mda, sarcinile, mormăi Crowley, a cărui față oglindea vinovăția cuiva care a venit în biserică, la slujbă, după mulți ani și a uitat la ce imnuri trebuie să te ridici de pe scaun.

Hastur își dresă glasul:

- Am ispitit un preot, zise el. Când mergea pe stradă și a văzut fetele frumoase în lumina soarelui, i-am strecurat Îndoiala în minte. Ar fi trebuit să devină sfânt, dar cred că va veni la noi în mai puțin de zece ani.
- Bună asta! exclamă Crowley îndatoritor.
- Eu am corupt un politician, spuse la rândul său Ligur. L-am făcut să creadă că o mită mărunță n-are cum să-i facă rău. Într-un an, îl convertim.

Se uitară amândoi spre Crowley, care le întoarse un zâmbet larg.

— O să vă placă asta, zise el, lărgindu-și surâsul cu un aer conspirativ. Am blocat *toate* telefoanele portabile din centrul Londrei pentru patruzeci și cinci de minute în timpul pauzei de masă de la prânz.

Se lăsă liniștea, perturbată doar de fâșâitul îndepărtat al mașinilor.

— Da? spuse Hastur. Și ce-i cu asta?

— Uite ce-i, n-a fost deloc ușor, protestă Crowley.

— Dar asta-i *tot*? insistă Ligur.

— Băi, uite ce-i...

— Și în ce fel a asigurat fapta ta câștigarea de suflete pentru stăpânul nostru? întrebă Hastur.

Crowley încercă să se adune.

Ce le-ar fi putut spune? Că douăzeci de mii de oameni au fost extrem de furioși? Că puteai auzi cum se închid toate arterele de circulație din oraș? Și că după aceea oamenii s-au întors și s-au răzbunat pe secretarele lor, pe agenții de trafic și că au dat vina pe alții? Utilizând toate reproșurile posibile, și aici venea cea mai bună parte, *pe care le imaginaseră ei înșiși*? Toată ziua! Efectul unei asemenea fapte era incalculabil. Mii și mii de suflete se erodaseră câte puțin, iar el abia dacă ridicase un deget.

Nu puteai totuși să le zici asta unor demoni ca Hastur sau Ligur. Aveau minți de secol al XIV-lea. Își petreceau ani întregi vânând un singur suflet. De acord, era vorba de *măiestrie*, dar în prezent trebuia să gândești altfel. Nu colosal, ci pe scară largă. Având în vedere că pe Pământ există cinci miliarde de oameni, n-ai cum să-i iei unul câte unul; efortul trebuie să fie de altă natură. Demonii ca Ligur și Hastur n-aveau însă cum să înțeleagă asta. Lor nu le-ar fi trecut prin cap niciodată să inventeze o televiziune în limba velșă. Sau taxa pe valoare adăugată. Sau orașul Manchester.

El fusese foarte mulțumit de Manchester.

— Puterile care Sunt la Putere par satisfăcute, rosti el.
Timpurile se schimbă. Deci care-i treaba?

Hastur se aplecă în spatele unei pietre de mormânt.

— Iaca! spuse el.

Crowley privi în coș.

— O, nu! protestă el.

— O, da! rânji Hastur.

— *Deja?*

— Da.

— Și... ăăă... eu trebuie să...?

— *Da*, încuviință Hastur, căruia dialogul îi făcea o plăcere evidentă.

— Dar de ce eu? întrebă disperat Crowley. Mă știi, Hastur. Țsta nu-i felul meu... rolul...

— O, ba da, este, îl contrazise Hastur. E scena ta, rolul în care excelezi. Acceptă-l! Vremurile se schimbă.

— Da, întări și Ligur rânjind. În primul rând, vremurile se vor sfârși.

— Dar de ce *eu*?

— În mod evident, ești foarte apreciat, zise Hastur cu răutate. Sunt convins că Ligur și-ar fi dat brațul drept pentru o șansă ca asta.

— Așa este, întări Ligur.

„Mă rog, brațul drept al cuiva“, gândi el. Era înconjurat de o mulțime de brațe drepte. N-avea sens să-l irosească pe cel mai bun dintre ele.

Hastur scoase un clipboard din faldurile misterioase ale fâșului său.

— Semnează! Aici, vorbi el, lăsând o pauză teribilă între cuvinte.

Crowley bâjbâi nefericit într-un buzunar interior, de unde scoase un pix. Era subțire și negru. Arăta ca un obiect menit să depășească limitele de viteză.

— Fain pix! spuse Ligur.

— Poate scrie sub apă, mormăi Crowley.

— Oare ce-o să creadă despre ceea ce urmează? se întreabă Ligur.

— Indiferent ce va fi, trebuie să se grăbească, îi răspunde Hastur. *Nu! Nu A.J. Crowley. Numele tău adevărat.*

Crowley încuviință din cap cu un aer trist și desenă pe hârtie un semn complex și ondulat. Acesta străluci roșu în noapte, doar pentru un moment, apoi se stinse.

— Și ce-ar trebui să fac *eu* cu asta? întreabă el.

— Vei primi instrucțiuni, se răsti Hastur. Dar de ce ești atât de îngrijorat, Crowley? Am ajuns în sfârșit la momentul pe care-l pregătim de atâtea secole.

— Mda, bine, încuviință Crowley.

Nu mai arăta deloc ca silueta zveltă care țâșnise atât de sprinten din Bentley cu câteva minute în urmă. Pe chip avea o expresie hăituită.

— Ne așteaptă momentul triumfului etern.

— Etern, mda, repetă Crowley.

— Iar tu vei fi unealta acestui destin glorios.

— Unealtă, mda, bombăni din nou Crowley.

Luă în mâini coșul de parcă ar fi fost gata să explodeze. Ceea ce, într-un fel, chiar avea să facă destul de curând.

— Ăăă... bine, zise el. Eu... ăăă... o să plec acum. Nu-i așa? Să terminăm treaba. Nu că aş *vrea* să termin cu ea, adăugă repede, conștient de ceea ce se putea întâmpla dacă Hastur i-ar fi întocmit un raport nefavorabil. Mă știți, sunt îndemânatic.

Demonii seniori rămaseră tăcuți.

— Păi, atunci o s-o șterg, se bâlbâi Crowley. Ne mai vedem, băieți! Ăăă... ne mai vedem. Ăăă... Minunat. Bine. *Ciao!*

În timp ce Bentley-ul dispărea în noapte, Ligur întreabă:

— Ce-a însemnat aia de la sfârșit?

— E în limba italiană, îl lămuri Hastur. Cred că înseamnă „mâncare”.

— Atunci e un salut destul de ciudat, constată Ligur, privind după stopurile mașinii care se îndepărta. Ai încredere în el?

— Nu, îi răspunse Hastur.

— Bun, aprobă Ligur.

Lumea ar fi fost foarte ciudată, medită el, dacă demonii ar fi început să aibă încredere unul în altul.

UNDEVA LA VEST de Amersham, Crowley accelerează în noapte, apucă o casetă la întâmplare și încercă să rămână pe șosea în timp ce se chinuia s-o scoată din carcasa de plastic fragilă. Strălucirea unor faruri din față îl lămură că nimerise *Anotimpurile* de Vivaldi. Muzică liniștitoare, de asta avea nevoie.

O înfipse în casetofonul Blaupunkt.

— Rahat-rahata-*rahat*. De ce acum? De ce eu? bombăni el în timp ce acordurile familiare ale formației Queen se revărsau asupra lui.

Deodată, Freddie Mercury începu să-i vorbească:

FIINDCĂ O MERIȚI, CROWLEY.

Crowley înjură în șoaptă. Folosirea aparatelor electronice ca mijloc de comunicare fusese ideea lui și Subteranul și-o însușise, dar, ca de obicei, o implementase greșit. El sperase să-i convingă să-și facă abonament la Cellnet, dar ei preferau în schimb să se amestece în ceea ce asculta el în momentul acela și să modifice semnalul.

Crowley își înghiți nodul din gât.

— Mulțumesc foarte mult, stăpâne, spuse el.

AVEM MARE ÎNCREDERE ÎN TINE, CROWLEY.

— Mulțumesc, stăpâne!

E IMPORTANT, CROWLEY.

— Știu. Știu.

E MAREA ÎNCERCARE, CROWLEY.

— Ai încredere în mine, stăpâne!

ASTA ȘI FACEM, CROWLEY. ȘI DACĂ SE VA ÎNTÂMPLA CEVA GREȘIT, ATUNCI CEI IMPLICAȚI VOR SUFERI ÎNGROZITOR. CHIAR ȘI TU, CROWLEY. MAI ALES TU!

— Am înțeles, stăpâne!

ASTEASUNT INSTRUȚIUNILE TALE, CROWLEY.

Și brusc el le știu. Ura chestia asta. Puteau la fel de bine să-i spună, nu era necesar să-i trântască direct în cap informațiile acelea răscolitoare. Trebuia să se îndrepte spre un anumit spital.

— Ajung acolo în cinci minute, stăpâne, nicio problemă.

BINE. *I see a little silhouetto of a man scaramouche, scaramouche, will you do the fandango...*

Crowley lovi cu mâinile în volan. Totul mersese atât de bine, avusese situația la degetul mic în ultimele secole. Asta-i viața: crezi că deții controlul, că ești deasupra tuturor, și deodată îți aruncă Armagedonul în cârcă. Marele Război, Ultima Bătălie. Raiul împotriva Iadului, trei reprize, până când rămâne doar unul. Și gata! Nu va mai exista lumea. Fiindcă asta însemna sfârșitul lumii: nicio lume. Doar un Rai fără margini sau, în funcție de câștigător, un Iad fără margini. Crowley nu-și dădea seama care variantă era mai rea.

Bine, Iadul era prin definiție mai rău. Crowley își amintea însă cum era în Rai și că acesta avea destule în comun cu Iadul. În primul rând, nici în Rai, nici în Iad nu puteai bea ceva de calitate. Iar plictiseala de Sus era aproape la fel de dureroasă ca frenezia care te apuca Jos.

N-avea cum să scape. Nu puteai fi demon și să ai liber-arbitru.

...I will not let you go (let him go)...

Ei bine, măcar nu avea să fie anul ăsta. Avea timp să facă tot felul de lucruri. Să lichideze de pildă acțiunile în investiții pe termen lung.

Se întrebă ce avea să se întâmple dacă ar fi oprit pur și simplu mașina acolo, pe drumeagul acela întunecat, umed și pustiu,

ar fi luat apoi coșul, l-ar fi rotit de două ori cu brațul, i-ar fi dat drumul și...

Ceva îngrozitor, asta s-ar fi întâmplat.

Cândva el fusese și înger. Damnarea survenise împotriva voinței sale. Pur și simplu nu avusese anturajul potrivit.

Mașina continuă prin beznă și indicatorul pentru carburant arată zero. Arătase zero de peste șaiszeci de ani. Existau și avantaje în a fi demon. De pildă, nu trebuia să cumperi benzină. Singura dată când Crowley dăduse bani pe așa ceva fusese în 1967 ca să primească niște abțibilduri gratuite cu James Bond, ce imitau o gaură de glonț în parbriz, pe care el le aprecia foarte mult la vremea aceea.

De pe bancheta din spate, obiectul din coș începu să plângă; sunetul semăna cu sirenele care prevestesc un raid aerian și era al unui nou-născut. Ascuțit. Fără cuvinte. Și bătrân.

ERA UN SPITAL DESTUL DE DRĂGUȚ, gândi domnul Young. Ar fi fost și liniștit dacă n-ar fi existat călugărițele.

Deși lui îi plăceau călugărițele. Nu era, desigur, vreun ciudat sau ceva de genul ăsta. Nu, când venea vorba de a evita să meargă la biserică, atunci se concentra puternic să nu se ducă la cea anglicană, Sf. Cecil și Toți Sfinții, și nu și-ar fi propus niciodată să-și îndrepte strădaniile spre vreo alta. Toate celelalte îl întâmpinau cu mirosuri nepotrivite – soluție pentru lustruit podele Jos și aromă ciudată de tămâie Sus. Adâncit în fotoliul de piele al sufletului său, domnul Young știa că Dumnezeu era jenat de combinația aceea.

Îi plăcea totuși să vadă călugărițe în jurul său, în același fel în care-i plăcea să vadă Armata Salvării. Avea sentimentul că totul e *în regulă*, că există oameni ce lucrează pentru ca lumea să-și păstreze echilibrul.